

A Kúria a dr. Pethes Margit pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lohn Balázs ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és elmaradt munkabér iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 1.M.908/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.23.892/2013/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. október 7. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.23.892/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A teljes mértékben pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének felülvizsgálati eljárásban felmerült díját az állam viseli.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felek a felperes 2005. december 15-étől határozatlan időtartamra fennálló munkaviszonyát 2011. május 23-ával közös megegyezéssel megszüntették.

A felperes a keresetében a megállapodás érvénytelenségének megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy őt megtévesztéssel, fenyegetéssel vették rá annak aláírására. Kérte továbbá 2010. október 25-étől 2011. október 25-éig terjedő időre kiesett munkabére, 2010. október 25-étől 2011. május 23-áig éjszakai műszakban történő foglalkoztatásának elmaradása folytán kártérítés, valamint a teljes munkaidőben történő foglalkoztatási kötelezettség ellenére 6, illetve 4 órára történő beosztása miatt kiesett jövedelme megtérítésére kötelezni az alperest.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.908/2011/38. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére. Az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 86. § (1) és (2) bekezdés, 7. § (1), (3), (4) és (6) bekezdés, valamint a 9. § és 10. § (2) bekezdés rendelkezéseire alapította döntését.

A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján (a peres felek nyilatkozatai, felperes személyes előadása és F.I. tanúvallomása, okirati bizonyítékok) úgy foglalt állást, hogy a felperes nem bizonyította, miszerint az alperes jogellenes fenyegetéssel vette rá a közös megegyezés aláírására. A tanúk ellentmondástól mentes, egyező előadása szerint a felperest nem a munkaviszony megszüntetése céljából rendelték be a munkaügyi irodába, hanem azért, hogy a tapasztalt hiányosságok miatt írásbeli figyelmeztetésben részesítsék. Cáfolták a felperes előadását,

miszerint F.I.-nél egyidejűleg egyik kezében a fegyelmi, a másikban pedig a közös megegyezés volt. A közös megegyezés kinyomtatására a formanyomtatványok közül csak később került sor. Az írásbeli figyelmeztetést tárták a felperes elé, annak tartalmát megismerhette, és ő felháborodottan kifogásolta a leírtakat, inkább azonnali hatállyal felmondott.

A felperes nem bizonyította, hogy az alperes őt azonnali döntésre szólította volna fel. A munkavállaló kívánt azonnali hatállyal felmondani, és azt a közös megegyezés lehetőségéről szóló tájékoztatást követően sem akarta átgondolni, így azért került nyomban sor a nyomtatvány kitöltésére és a felek általi aláírásra. A munkáltató részéről a munkanélküli ellátásról adott tájékoztatás megfelelt az 1991. évi IV. törvény 27. § (5) bekezdésben foglaltaknak.

A felperesnek a 2010. október 25-étől 2011. május 23-áig terjedő időszakra előterjesztett, a korábbtól eltérő műszakbeosztásából adódó munkabér-kiesés megtérítése iránti kérelmét elutasító döntését az elsőfokú bíróság az Mt. 146. § (1) - (3) bekezdésére alapította.

A felperes többszöri felhívás ellenére sem jelölte meg pontosan, hogy az általa előadott óraszámokat, kieső munkaidőt és órabért hogyan számította. A jelenléti ívek alapján az volt megállapítható, hogy a felperes 4 órában egyáltalán nem, 6 órában csak elenyésző alkalommal dolgozott. A jelenléti ívektől eltérő foglalkoztatását a munkaidő, munkaórák tekintetében nem bizonyította, valamint azt sem, hogy a munkaszerződésben foglalt személyi alapbértől eltérő órabéres díjazásban állapodott volna meg a munkáltatóval. Ezért nem volt az ügy érdemét érintő jelentősége annak, hogy pontosan hány órával kevesebbet teljesített a vitatott időszakban, mivel a munkaszerződésben foglalt teljes havi személyi alapbérét igazoltan megkapta.

A munkaszerződésben foglalt kikötés hiányában a munkáltató jogkörébe tartozott annak eldöntése, hogy a felperest mikor, milyen műszakba osztja be munkavégzésre.

A kiadott és megváltott szabadság arányára nézve a felperes konkrét kereseti kérelmet nem terjesztett elő, ezért erre vonatkozóan bizonyítást az elsőfokú bíróság nem folytatott le.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.23.892/2013/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helyes az arra alapított érdemi döntése is. Egyetértett a megállapodás érvénytelenségéről és a munkabérkiesésről hozott elsőfokú döntés indokolásával.

Kiemelte, hogy a munkarend, műszakbeosztás vonatkozásában létrejött megállapodásra a felperes nem ajánlott fel bizonyítást.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal, miszerint a szabadság kiadása pontos időpontjának a kereset elbírálása tekintetében nem volt

jelentősége, mert a felperes elismerte, hogy a részére járó szabadságot az alperes a munkaviszony megszüntetésekor hiánytalanul kiadta, vagy megváltotta. Helyesen hagyta továbbá figyelmen kívül a felperes élettársa által vezetett napló bejegyzéseit. A másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdés második fordulatára tekintettel nem látta szükségesnek a kamerafelvételek megtekintésére vonatkozó felperesi indítványt.

A felperes határidőben élt személyesen felülvizsgálati kérelemmel, majd a Kúria felhívására igénybe vett pártfogó ügyvéd útján ismét benyújtotta azt.

A felülvizsgálati kérelemben a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Érvelése szerint a bizonyítási eljárás hiányosságai miatt az igazságra nem derült fény. A felperes által előadottakat, a bizonyítékokat az eljárás bíróságnak fokozottabb hangsúllyal kellett volna figyelembe venni, különösen a felperes élettársának naplóbejegyzéseit. A felperes az eseményeket következetesen, egyezően adta elő.

Az alperes alkalmazásában álló munkavállalók nem tekinthetők érdektelennek, ők függő helyzetben vannak.

Hivatkozása szerint a másodfokú bíróságnak a felperes részére pártfogó ügyvédet kellett volna kirendelni.

Utalt az Mt. 4. § (1) és (2) bekezdésére, miszerint a jogokat és kötelezettségeket rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni.

Az alperes cég a felperes korábbi munkáltatójának az Mt. 85/A. § (1) bekezdés b) pont szerinti jogutódja. Ennek a kérdésnek az idő múlása miatt nincs jelentősége, azonban az alperes hozzáállásának értékelésekor, az alkalmazott módszer megítélésekor és az ezzel kapcsolatos perbeli állítások szembeállításakor figyelemmel kellett volna erre is lenni.

A bizonyítási eljárás körében alaposabban kellett volna vizsgálni a jelenléti íveket, mert a felperes állítása szerint azok hamisítványok, utólagos javításokat tartalmaznak, továbbá nem vett ki annyi szabadságot, mint amennyi ott nyilván van tartva.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását és a felperes felülvizsgálati eljárási költségekben marasztalását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az 1952. évi III. törvény (Pp.) 73/A. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél számára a jogi képviselőt kötelező. Ha a jogi képviselőt kötelező, az e nélkül eljáró fél nyilatkozata hatálytalan a Pp. 73/B. § (1) bekezdés alapján. Erre tekintettel a Kúria a pártfogó ügyvéd által ellenjegyzett felülvizsgálati kérelmet bírálta el érdemben.

A felülvizsgálati kérelem önálló jogorvoslati kérelem, abban a törvény értelmében pontosan meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányult, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell

adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ebből következően a Kúria a felülvizsgálati kérelem keretei között [Pp. 275. § (2) bekezdés] és csak a felülvizsgálati kérelemnek azon részeit bírálhatta el, Kúria, amely a jogszabálysértés megjelölésével konkrétan alátámasztott volt. Ezért a bizonyítékok mérlegelésével, a perbeli képvisellel kapcsolatos felülvizsgálati érvelés jogszabályhely megjelölése hiányában nem volt figyelembe vehető.

A jogerős ítélet olyan kérdésben nem támadható meg, amely nem volt sem az első-, sem a másodfokú eljárás tárgya [Pp. 270. § (1) bekezdés, 275. § (1) bekezdés, BH2002.283.].

Erre tekintettel az Mt. 4. §, valamint az Mt. 85/A. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak vizsgálatára a felülvizsgálati eljárásban nem kerülhetett sor.

A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pereszes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. A felperes pártfogó ügyvédjének díjára vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul.

A felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. október 7.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő